

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

El millor equip

Una vegada, ja fa molts anys, vaig sentir una rondalla, com una faula o paràbola, que avui em plau de compartir amb tots vosaltres.

Conten que, una vegada, dins una fusteria, es va organitzar una assemblea molt estranya. Es van reunir totes les eines de l'obrador per passar comptes de les seves diferències.

El martell va assumir la presidència, però l'assemblea li va notificar que li calia renunciar a tal càrrec. Per quina causa? Feia massa soroll! I, a més, es passava el dia donant cops.

El martell va acceptar la renúncia, tot reconeixent la seva part de culpa, amb una condició: que també s'expulsés el clau i el cargol. Al clau, perquè necessitava molts cops perquè s'ensorrís i al cargol, perquè se li havien de donar moltes voltes perquè servís d'alguna cosa.

Davant de tal atac, el cargol i el clau van acceptar de marxar, però amb una condició: que també fos expulsada la llima. Aquesta, van dir, és molt aspre en el seu tracte i sempre genera friccions amb tothom.

La llima també hi va estar d'acord, però amb una condició: que s'expulsés el metro que sempre es passa el dia prenent mides als altres segons la seva mida, com si ell fos l'únic perfecte.

Enmig de la tensió que cada vegada s'anava fent més forta, va entrar l'amo de la fusteria. El fuster es va posar el davantal i va començar a treballar amb totes les seves eines. Va fer servir el martell, la llima, els claus i els cargols i el metro. Així la tosca fusta inicial es va convertir en un moble ben bonic.

Quan la fusteria va quedar novament en silenci, l'assemblea va tornar a fer la seva deliberació. Aleshores la serra va prendre la paraula: «Senyors,

ha quedat ben demostrat que tenim defectes, però el fuster treballa amb les nostres qualitats. Això és el que ens fa valuosos. Per tant, crec que és millor que no pensem més en els nostres punts defectuosos i sí que ens hem de concentrar en la utilitat de les nostres qualitats.»

L'assemblea, aleshores va prendre consciència de la fortaleza del martell, que els cargols i els claus unien i donaven força, que la llima era especial per afinar i treure les arestes, i també van observar que el metro era precís i exacte.

Després d'aquesta constatació es van sentir un equip capaç de produir belles obres i mobles de qualitat. Es van sentir molt orgullosos de les seves qualitats i de treballar junts.

Aquesta paràbola ens fa adonar que —com ens recordaria el papa Francesc— cal «caminar junts», sinodalment, com a deixebles missioners del Senyor, que compta amb tots i cadascun de nosaltres, sumant les qualitats que cadascú tenim i no pas asenyalant els defectes dels altres.

És un goig i val molt la pena de treballar junts a nivell pastoral, en equip, mai com a franciradors individualistes o messiànics, sempre en comunió i fraternalment, i més comptant sempre amb l'ajuda de Déu, que treu de nosaltres el millor que tenim dins nostre, que és do seu.

† **Sergí Gordo Rodríguez**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Si Ell hi és, tot està salvat!

Un pare de família, entorn dels cinquanta anys, que procura tenir cura de la seva vida espiritual, experimentava una certa preocupació perquè la feina professional i la família li ocupaven molt el temps, temps que els hi dedicava amb ganes, i veia que la pregària, sobretot, en sortia perjudicada. Ho va comentar amb el seu acompanyant espiritual que li recomanà que pregués el que li fos possible cada dia i que ho enfortís fent un dia de recés personal, si podia, de tant en tant. Buscà un dia i un lloc. Trobat el dia, de bon matí es posà en camí cap una ermita propera a la ciutat. Caminà gran part del matí, després d'anar a missa, a primera hora. Tenia decidit fer el recés sobre els capítols 5, 6 i 7 de Mateu. També després

de proveir-se d'un panet i un bon tros de fuet.

Mentre caminava, anava reflexionant: «A la meua vida estic massa ple de mi mateix. Sovint només importo jo, i si cal, passo per sobre de tot i de tothom. He de buidar-me, empobrir-me, fent que el que importi sigui l'altre per davant de tot. Buidar-me perquè Ell i els altres hi puguin entrar». «Senyor, vull ser pobre d'Esperit. Digue'm el que he de fer». Arribat a l'ermita, va fer una lectura pau-

sada del text evangèlic previst: «En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles. Llavors, prenent la paraula, començà a ensenyar-los dient: «Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel. Feliços els qui ploren, perquè seran consolats. Feliços els humils, perquè posseiran la terra» (Mt 5, 1-5). «Encara que em vaig centrar molt en "Benaurets els pobres en l'Esperit"». Lectura que en molts moments esde-

vingué pregària. Silenci, lectura, pregària. Des del turonet de l'ermita revisà els últims mesos, desfilaren les persones, els esdeveniments, la quotidianitat, les actituds... i altra vegada silenci, lectures, pregària.

Retornant a casa, el camí es va fer més llarg però la reflexió i la pregària continuà: «La immensitat de la Creació no manifesta que jo no sigui res. Formo part d'aquesta meravella que m'envolta. Hi formo part gràcies a Déu, a la seva generositat. D'Ell és tota la realitat en què visc. Si li deixo espai a la meua vida, estaré en Ell i Ell en mi. He de ser pobre en l'Esperit. L'única riquesa ha de ser la seva presència... Si Ell hi és, tot està salvat.»

Enric Puig Jofra, SJ

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

El mejor equipo

Una vez, hace ya muchos años, escuché una fábula, como un cuento popular o parábola, que hoy me gustaría compartir con todos vosotros.

Cuentan que, una vez, dentro de una carpintería, se organizó una asamblea muy extraña. Se reunieron todas las herramientas del taller para rendir cuenta de sus diferencias.

El martillo asumió la presidencia, pero la asamblea le notificó que tenía que renunciar a tal cargo. ¿Por qué causa? ¡Hacía demasiado ruido! Y, además, se pasaba el día dando golpes.

El martillo aceptó la renuncia, reconociendo su parte de culpa, con una condición: que también se expulsara al clavo y al tornillo. Al clavo, porque necesitaba muchos golpes para hundirse y al tornillo, porque se le tenían que dar muchas vueltas para que sirviera de algo.

Ante tal ataque, el tornillo y el clavo aceptaron marcharse, pero con una condición: que también fuera expulsada la lima. Esta, dijeron, es muy áspera en su trato y siempre genera fricciones con todo el mundo.

La lima también estuvo de acuerdo, pero con una condición: que se expulsara al metro que siempre se pasa el día tomando medidas de los demás según su medida, como si él fuera el único perfecto.

En medio de la tensión que cada vez se iba haciendo más fuerte, entró el amo de la carpintería. El carpintero se puso el delantal y empezó a trabajar con todas sus herramientas. Usó el martillo, la lima, los clavos y los tornillos y el metro. Así la tosca madera inicial se convirtió en un mueble muy bonito.

Cuando la carpintería quedó nuevamente en silencio, la asamblea volvió a hacer su deliberación. Entonces la sierra tomó la palabra: «Señores, ha quedado muy demostrado que tenemos defectos, pero el carpintero trabaja con nuestras cualidades. Esto es lo que nos hace valiosos. Por lo tanto, creo que es mejor que no pensemos más en nuestros puntos defectuosos y sí que nos tenemos que concentrar en la utilidad de nuestras cualidades.»

La asamblea, entonces tomó conciencia de la fortaleza del martillo, que los tornillos y los clavos unían y daban fuerza, que la lima era especial para afinar y sacar las aristas, y también observaron que el metro era preciso y exacto.

Después de esta constatación se sintieron un equipo capaz de producir bellas obras y muebles de calidad. Se sintieron muy orgullosos de sus cualidades y de trabajar juntos.

Esta parábola hace que nos demos cuenta de que —como nos recordaría el papa Francisco— hay que «caminar juntos», sinodalmente, como discípulos misioneros del Señor, que cuenta con todos y cada uno de nosotros, sumando las cualidades que cada uno tiene y no señalando los defectos de los demás. Es un gozo y vale mucho la pena trabajar juntos a nivel pastoral, en equipo, nunca como francotiradores individualistas o mesiánicos, siempre en comunión y fraternalmente, y más contando en todo momento con la ayuda de Dios, que saca de nosotros lo mejor que tenemos en nuestro interior, que es don suyo.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Trobada dels tres grups de pregària del Padre Pio de la diòcesi

El diumenge 3 de desembre, a la Parròquia de Sant Miquel de la Cava, de Deltebre, va tenir lloc la trobada dels tres grups de pregària del Padre Pio que hi ha a la diòcesi: un de Tortosa, un altre de Vinaròs i el de la nostra parròquia.

Ens vam trobar al migdia per compartir junts el dinar al saló parroquial.

Havent dinat vam compartir junts una bona estona diverses experiències amb un diàleg fraterno que ens va ajudar a conèixer-nos més i veure en la nostra vida la intercessió del Padre Pio.

Després, a la capella, vam tenir una bona estona de pregària junts davant el Senyor. Intentarem anar repetint l'experiència en cada un

dels nostres llocs, ja que pensem que és important trobar-nos i pregar conjuntament.

Mn. Joan Guerola

La fiesta de la Inmaculada

Ha llegado la fiesta de la Inmaculada 2023. La vigilia en Santa María para los jóvenes y adolescentes; la *despertà* con sus cánticos y danzas del amanecer con el Rosario por la vila; y la santa misa con el sacerdote revestido de azul. Es la alegría expresiva de un pueblo que año tras año ofrenda, enamorado, a su Madre la Inmaculada. Cantar-rezar a la Virgen con la finura de enamorados siempre tiene una respuesta más allá del egoísmo. El contacto con ese modo espiritual lima las asperezas, ayuda a saber pedir perdón, a saber perdonar y a convivir de una manera feliz. En la santa misa se presentaba el horizonte de la santidad que no es más que tener abiertos nuestros corazones, totalmente,

a amar como Él nos ha amado. ¡Hasta el extremo! La Madre Inmaculada es la puerta abierta a gozar del Amor. Y, porque tenemos a tal Madre, vivimos gozosos y felices.

En cada parada de la *despertà* mañanera, sin olvidar la de tomar el chocolate —buen acto de familia— el grupo se agranda y se empequeñece como hace el corazón en su latido.

Ese tictac repetido acompañado por la música popular al igual que la letra que tantas veces hemos escrito como poesía popular ya arraigada en el acervo poético benicarlando es un corazón ardiente, alegre.

Manuel Ferrer

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Cadaſcun de nosaltres és un “perdonat”: Déu ha donat la vida per nosaltres, i mai podrem compensar la seva misericòrdia de cap manera. Però, perdonant-nos els uns als altres, podem testimoniar-ho, sembrant vida nova al nostre voltant» (17 de setembre).

@Pontifex_es: «L'oració és “l'aigua de l'ànima”, és humil, no es veu, però dona vida. Qui resa, madura interiorment i sap aixecar la mirada cap amunt, recordant-se que va ser fet per al cel» (18 de setembre).

@Pontifex_es: «Com un riu és font de vida per a l'ambient que el circumda, així la nostra Església sinodal ha de ser font de vida per a la nostra casa comuna i per a tots aquells que l'habiten» (19 de setembre).

@Pontifex_es: «El crít de nens, dones i homes ferits per la guerra s'eleva a Déu com una oració anhelosa del cor del Pare. Tota guerra no és més que un camí de mort que enganya alguns fent-los creure que són els vencedors» (21 de setembre).

Celebració de la festa de la Immaculada Concepció a la Catedral

El dia 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu, se celebrà a la Catedral, a les 12 hores, la Missa Estacional presidida per primera vegada pel nostre Sr. Bisbe i concelebrada pel Cabildo Catedral.

El Sr. Bisbe inicià l'homilia saludant el Sr. Vicari general i degà del Capítol Catedral, concelebrants, Sr. Alcalde i regidors, Arxiconfraria i Cort d'Honor de la Mare de Déu de la Cinta, germans i germanes. Avui, enmig de l'Advent, celebrem la solemnitat de la festa de la Puríssima, avui és un dia d'alegria. En l'Evangeli de l'Anunciació que hem proclamat, Maria és la plena de gràcia. «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu». A partir de les paraules de l'àngel i la resposta de Maria, va sorgir aquest fet de la humanitat enmig del silenci. Joan Maragall hi dedica un poema:

«Aquesta nit és bé una nit divina, La Puríssima, del cel va baixant per aquest blau que ella il·lumina... el món calla. Davalla silenciosa... Ai quina nit més blava i més hermosa».

Maria quan va rebre la notícia no va anar a comunicar-ho. Maria restà en silenci i el Senyor es com-

plau en aquest silenci. La gran lliçó del silenci que ens fa estar tranquils davant els neguits de la vida. Pensem en les guerres i en tot el que està passant avui en el món que porta una vida frenètica. Que la Mare de Déu ens ajude a la contemplació. El nostre cor ha de veure en Maria, la noia de Natzaret, lliurada del pecat original, sense cap ombra en ella, una perfecta criatura escoltant la veu de Déu. També la festa d'avui ens parla de l'alegria. Saber que sempre estem acompanyats de la Mare de Déu i de la gràcia del Senyor i ens ajudaran a estar contents.

«... Concediu-nos el do del vostre cor immaculat per estimar sens mida... Concediu-nos el do de les vostres mans immaculades per tocar amb tendresa —com recorda el papa Francesc— la carn de Jesucrist en els germans pobres, en els malalts, en els descartats i desvalguts. Amén.»

Al final de la celebració, el Sr. Vicari general digué: «En nom del Romà Pontífex, el nostre bisbe Sergi, impartirà la Benedicció papal amb indulgència plenària a tots els aquí presents. Preguem pel Sant Pare, pel nostre Bisbe i per la santa mare Església.»

Maria Joana Querol Beltrán

Festival de Nadal de les parròquies de La Ràpita

Divendres 15 de desembre, a les 20 h, es va celebrar a l'església de la Santíssima Trinitat el Festival de Nadal de les dues parròquies de la ciutat.

Més de 80 participants, entre infants i joves, ens van ajudar a reviuir la Història de la Salvació que, des dels seus inicis, ens ha manifestat l'amor immens de Déu per la humanitat fins a l'extrem de donar-nos el seu Fill.

La Creació, la sortida d'Egipte i el camí pel desert, els profetes, l'Anunciació, el somni de Josep, la Visitació,

l'Edicte, el Naixement, l'anunci als pastors i l'adoració dels Mags, van ser les escenes que ens van permetre a tots els qui omplíem l'església reviuir la tendresa del Nadal.

Amb aquesta representació vàrem aprofitar les dues parròquies de la ciutat per compartir amb tothom els millors desitjos per les Festes de Nadal i prosperitat en l'any nou que començarem i vàrem felicitar tots els infants, joves, col·laboradors i catequistes per què ho van fer molt bé!

Parròquies de La Ràpita

AGENDA

► **Dilluns 29**, Tortosa, Temple de la Reparació, a les 12 h, festa del beat Manuel Domingo i Sol.

► **Divendres 2 de febrer**, l'Ametlla de Mar, a les 11.30 h, festa de la Mare de Déu de la Candelera.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2S 15,13-14.30;16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Feliu de Llobregat: □ Sant Pere Nolasc (s. XIII), prev. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); Lleida: □ Sant Tomàs d'Aquino, prev. i dr. de l'Església. Tortosa: □ Beat Manuel Domingo i Sol, (Tortosa, 1836-1909), prev., fund. dels Operaris Diocesans (OP).

30. ■ Dimarts [2S 18,9-10.14b. 24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5,21-43]. Tortosa (ciutat): □ Santa Àngela de Mèrici, vg.; santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana.

31. □ Dimecres [2S 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Sant Joan Bosco (1815-

1888), prev. de Torí, fund. de les congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. ■ Dijous [1R 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29 / Mc 6,7-13]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Divendres [MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes, altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...

3. ■ Dissabte [1R 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thèvenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM).

4. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Jb 7,1-4.6. 7 / SI 146 / 1C 9,16.22-23 / Mc 1,29-39]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana.

Diumenge IV de durant l'any (B)

COMENTARI

«Ensenya amb autoritat; mana els esperits malignes i l'obeeixen»

Comença ja l'actuació pública de Jesús i l'evangeli destaca sobretot dues coses: *Ensenya amb autoritat una doctrina nova* i en segon lloc, el seu poder sobre el mal: *Mana els esperits malignes i l'obeeixen*. Ha començat l'evangeli justament dient que *la gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat*. Ensenya de forma nova, amb autoritat i, alliberant l'home posseït d'un esperit maligne, demostra que ja han començat el Regne de Déu, l'alliberament del mal i del pecat i la salvació futures. Jesús posseeix una paraula i un domini superiors al de tots els altres homes: és el poder de Déu. Per això diu al final l'evangeli: *Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana els esperits malignes i l'obeeixen*. Jesús no ensenya el que ha après dels altres com feien els rabins, ni repeteix doctrines conegudes, sinó que parla de forma nova de Déu i del seu Regne. Per això la gent l'escolta. Parla des de la seva intimitat amb Déu. És el gran profeta de qui parlava Moisès: *El Senyor, el teu Déu farà que s'aixequi d'enmig teu, entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo*. Més endavant diu: *Jo faré que s'aixequi un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré*. Jesús és molt més que Moisès; ell predica sempre les paraules del Pare, com recorda l'evangeli de Joan (dic allò que el Pare m'ha ensenyat). Pau continua parlant del mateix tema que el diumenge passat, sobre el matrimoni i el celibat. Creu que *el no casat es pot dedicar més plenament a les coses del Senyor*. Però afirma: *No vull lligar-vos. Penso només que és cosa més digna i que facilita de viure dedicat al Senyor*. Es tracta, doncs, d'entregar-se totalment al Crist i tot el que facilita aquesta entrega és bo. Nosaltres hem d'escoltar també Jesús: continua ensenyant-nos avui dia, amb una paraula única, la paraula de Déu i actuant amb força divina contra el mal.

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisès digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: «Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà».

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Masà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo diciendo: «El Señor, tu Dios, te suscitará de entre los tuyos, de entre tus hermanos, un profeta como yo. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb el día de la asamblea: «No quiero volver a escuchar la voz del Señor mi Dios, ni quiero ver más ese gran fuego, para no morir». El Señor me respondió: «Está bien lo que han dicho. Suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá todo lo que yo le mande. Yo mismo pediré cuentas a quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le he mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá».

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 7,32-35)

Hermanos:

Quiero que os ahorréis preocupaciones: el no casado se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. También la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, de ser santa en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien; no para poner una trampa, sino para inducirlos a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,21b-28)

En la ciudad de Cafarnaúm, el sábado entró Jesús en la sinagoga a enseñar; estaban asombrados de su enseñanza, porque les enseñaba con autoridad y no como los escribas. Había precisamente en su sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo y se puso a gritar: «¿Qué tenemos que ver nosotros contigo, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios». Jesús lo increpó: «¡Cállate y sal de él!». El espíritu inmundo lo retorció violentamente y, dando un grito muy fuerte, salió de él. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Una enseñanza nueva expuesta con autoridad. Incluso manda a los espíritus inmundos y lo obedecen». Su fama se extendió enseguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.